

Na dowód czego podpisani Pełnomocnicy przyjęli niniejszy Protokół.

Sporządzono w Neuchâtel, dnia 8 lutego 1947 roku.

Za Belgię — Hamels.
Za Brazylię — Francisco Antonio Coelho.
Za Finlandię — Paavo Ant-Wuorinen.
Za Wielką Brytanię — Harold L. Saunders i Irlandię Północną — B. G. Crewe.
Za Grecję — D. A. Naoum.
Za Węgry — Körös Laszlo, Karczag.
Za Włochy — Antonio Pennetta.
Za Republikę Libanu — Mikaoui.
Za Księstwo Liechtenstein — Hoop.

Za Nową Zelandię — Harold L. Saunders.

Za Polskę — Dr Jakub Sawicki, Dr Wacław Olszewski.
Za Rumunię — Dr C. Akerman.
Za Szwajcarię — Morf, Plinio Bolla.
Za Syrię — S. Omari.
Za Czechosłowację — J. Andrial.
Za Turcję — Y. K. Karaosmanoglu, Sait Rauf Sarper.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires soussignés ont adopté le présent Protocole.

Fait à Neuchâtel, le 8 février 1947.

Pour le Belgique — Hamels.
Pour le Brésil — Francisco Antonio Coelho.
Pour la Finlande — Paavo Ant-Wuorinen.
Pour la Grande-Bretagne — Harold Saunders et l'Irlande du Nord — B. G. Crewe.

Pour la Grèce — D. A. Naoum.
Pour la Hongrie — Körös Laszlo, Karczag.
Pour l'Italie — Antonio Pennetta.
Pour la République Libanaise — Mikaoui.
Pour la Principauté de Liechtenstein —

Hoop.

Pour la Nouvelle-Zélande — Harold L. Saunders.

Pour la Pologne — Dr Jakub Sawicki, Dr Wacław Olszewski

Pour la Roumanie — Dr C. Akerman.

Pour la Suisse — Morf, Plinio Bolla.

Pour la Syrie — S. Omari.

Pour la Tchécoslovaquie — J. Andrial.

Pour la Turquie — Y. K. Karaosmanoglu, Sait Rauf Sarper.

116

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 6 lutego 1948 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Porozumienia o zachowaniu lub przywróceniu praw własności przemysłowej, dotkniętych przez drugą wojnę światową, wraz z Protokółem końcowym oraz dodatkowym Protokółem końcowym, podpisanych w Neuchâtel dnia 8 lutego 1947 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 9 Porozumienia o zachowaniu lub przywróceniu praw własności przemysłowej, dotkniętych przez drugą wojnę światową, podpisanego w Neuchâtel dnia 8 lutego 1947 r., nastąpiła dnia 3 grudnia 1947 r. ratyfikacja przez Polskę powyższego Porozumienia wraz z Protokółem końcowym oraz dodatkowym Protokółem końcowym.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące kraje stały się stronami wymienionego Porozumienia, które weszło w życie dnia 23 maja 1947 r.:

Dania i Wyspy Feroe (wraz z Protokółem końcowym) — 16 lipca 1947 r.;

Republika Dominikańska — 23 maja 1947 r.;

Hiszpania (wraz z Protokółem końcowym i do-

datkowym Protokółem końcowym) — 19 lipca 1947 r.;

Strefa hiszpańska Marokka (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 26 lipca 1947 r.;

Kolonie hiszpańskie (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 15 grudnia 1947 r.;

Włochy (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 16 grudnia 1947 r.;

Finlandia (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 26 czerwca 1947 r.;

Francja (wraz z Protokółem końcowym) — 4 sierpnia 1947 r.;

Strefa francuska Marokka (wraz z Protokółem końcowym) — 4 sierpnia 1947 r.;

Tunis (wraz z Protokółem końcowym) — 4 sierpnia 1947 r.;	Zachodnia Samoa (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 22 września 1947 r.;
Wielka Brytania i Północna Irlandia (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 23 maja 1947 r.;	Portugalia — 10 listopada 1947 r.;
Palestyna — 19 maja 1947 r.;	Szwecja (wraz z Protokółem końcowym) — 20 czerwca 1947 r.;
Tanganyika — 11 czerwca 1947 r.;	Szwajcaria (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 23 maja 1947 r.;
Trinidad i Tobago — 13 maja 1947 r.;	Czechosłowacja (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 31 lipca 1947 r.;
Republika Libanu (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 9 grudnia 1947 r.;	Turcja (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 25 sierpnia 1947 r.;
Luksemburg (wraz z Protokółem końcowym) — 23 grudnia 1947 r.;	Unia Południowo-Afrykańska (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 1 grudnia 1947 r.;
Norwegia (wraz z Protokółem końcowym) — 30 maja 1947 r.;	Minister Spraw Zagranicznych: Zygmunt Modzelewski
Nowa Zelandia (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 22 września 1947 r.;	

117

D E K R E T

z dnia 25 marca 1948 r.

o zmianie dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 4 ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 9 marca 1948 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 107) — Rada Ministrów postanawia a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrete z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 5 ust. (1) pkt 19) otrzymuje brzmienie:

„19) Wynagrodzenia nie przekraczające w stosunku rocznym 108.000 zł, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej“;

2) art. 9 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Zniżka, o której mowa w ust. (1), odnosi się tylko do tych podatników, których wynagrodzenie nie przekracza 360.000 zł w stosunku rocznym i którzy w okresie wypłaty wynagrodzenia nie są podatnikami w podatku dochodowym. W przypadku, gdy mąż jest podatnikiem w podatku dochodowym albo gdy oboje małżonkowie pobierają wynagrodzenie, żonie zniżka nie przysługuje z wyjątkiem przypadku, gdy wynagrodzenie męża jest zwolnione od podatku na mocy art. 5 ust. (1) pkt 20. Podatnikowi, który otrzymuje wynagrodzenie od różnych pracodawców (art. 17), przysługuje zniżka tylko w stosunku do jednego wskazanego przez niego wynagrodzenia; zmiana wskazanego wynagrodzenia korzystającego ze zniżki nie może nastąpić w ciągu danego roku.“;

3) art. 10 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek podwyższa się: